

Konsesjon for bygging av Drangsåna kraftverk innebærer en rasering av et viktig rekreasjonsområde for både fastboende, hyttefolk og tilreisende. Dette området inneholder også kulturminner bestående av et restaurert kvernhus og spor etter tidligere tiders mølledrift i Drangsåna. Jeg stiller også spørsmål ved om Cements Kraft AS har juridisk rett til utnyttelse av vannkraft i Drangsåna.

Søker skriver *Kulturminner, friluftsf- og brukerinteresser vil i liten grad bli berørt*. Dette stemmer ikke. Selv tilbringer jeg hver sommer på Drange og har gjort det hele mitt liv så jeg har god kjennskap til området og hvordan dette benyttes av allmennheten. Området hvor Drangsåna kraftverk foreslåes bygget, er en badeplass hvor både fastboende, hyttefolk og tilreisende bader fra vår til høst. Dersom konsesjon gis, vil denne badeplassen raseres, og disse inngrepene vil ikke kunne reverseres. Badeplassen er utmark hvor grunneier tilrettelegger for bruk av allemannsretten ved blant annet å fjerne kvist som samler seg i løp av vinteren.

Under punkt 1.6 skriver søker: *Det ser ikke ut til at vannet i Drangsåna har vært benyttet til å drive sag eller møllestein*. Dette stemmer ikke da Bergan, hvor kraftstasjonen foreslåes plassert, prydes av et pent, restaurert kvernhus. Dette er restaurert for offentlige midler. Jeg antar at kommunen anser dette som et kulturminne med verneverdi da det offentlige har gått inn med midler for restaurering. Oppover åna har jeg funnet spor etter flere kvernhus i form av møllesteiner. I mine besteforeldres tid var det fem kvernhus i Drangsåna og ett sagverk.

I punkt 2.5 utredes eiendomsforholdet med at fallrettighetene er utskilt i to gnr/bnr; 172/14 og 173/6. Dette mener jeg ikke er korrekt med bakgrunn i Konsesjonslovene og hjemfallsretten. Konsesjonslovene er betegnelsen på lover vedtatt av Stortinget i 1906 som sterkt regulerte adgang til oppkjøp av vassdrag i Norge. Vilkår om hjemfall ble tatt inn i konsesjonsloven av 18. september 1909. Hjemfallsordningen for vannkraftproduksjon i Norge er en regel om at eierskapet går vederlagsfritt tilbake til staten ved endt konsesjonsperiode. Konsesjonsperioden var fra 1917 maksimalt 50 år.

I dette tilfellet ble fallrettighetene solgt fra grunneier til utenlandske i 1897. De ble da videresolgt på tvangsauksjon 28. februar 1936. Etter 50 år trer hjemfallsretten inn og fallrettighetene vil da i dag ikke tilfalle gnr/bnr; 172/14 og 173/6. Dermed mener jeg at søknaden er ugyldig. Salget i 1897 gjaldt dessuten kiselgruvedrift og annen industri. Jeg kan ikke se at vannkraft inngår i dette.

Under punkt 3.1 i søknaden påstås det at gjennomsnittstemperaturer i Drangsåna i juli er 16,2 grader. Jeg forstår det som at dette er tall hentet fra meteorologisk institutt sin målestasjon i Flekkefjord, men jeg kan opplyse om at dette nok ikke stemmer. Åna renner nedover blankslippte berg som varmes opp av sola om sommeren. Dette fører til at vannet som samler seg i kulpen kalt Bergan, hvor kraftstasjonen er foreslått plassert, har en behagelig temperatur som gjør det mulig å bade fra mai til september. Dette bidrar til at det er en populær badeplass. I tillegg er kulpen todelt med en grunnere del hvor barn som ikke er svømmedyktige, foretrekker å leke/bade. Den andre delen av kulpen benyttes av større barn samt voksne. Oppover åna er det flere kulper hvor folk bader og soler seg hele sommersesongen.

Punkt 3.14 konkluderer med: *Konsekvensgrad for brukerinteresser i driftsfasen: Ingen* Dette stemmer ikke, da området som påvirkes, blir brukt som badeplass og er et viktig rekreasjonsområde både for fastboende og andre. Også folk fastboende i Lyngdal og Farsund finner veien til denne perlen av en badeplass. Selve bygda Drange vil påvirkes, for uten denne badeplassen frykter jeg at aktiviteten i

sommerhalvåret vil reduseres betraktelig. Attraktiviteten til Drange som boplass vil reduseres dersom det viktigste rekreasjonsområdet raseres.

Badeplassen har vært en viktig del av både min, min fars og tidligere generasjoners barndom. At dette frarøves mine barn og barnebarn for det skarve utbyttet av et årlig stømforbruk til 355 husstander, stiller jeg meg helt uforstående til. Norge er ikke i en situasjon med kraftmangel, så grunnlaget for å senke livskvaliteten til folk ved å frarøve dem rekreasjonsområder er ikkeeksisterende.